

Азъ всичко бихъ отрекъль, не и нея.
 Азъ цѣль животъ за нея ще живѣя.
 За нея азъ ще мисля нощъ и день
 и тя ще бжде само моя блѣнь.

Народъ великъ, родино моя свята,
 едни сте вий дълбоко въвъ душата,
 и моето сърдце докле тупти —
 за васъ молитва само ще шепти.

ВЛАДИМИРЪ РУСАЛИЕВЪ

ЕДНОКРИЛИЯТЪ

Той бѣше младъ щъркъ съ яки криле и високи жиливи като тръстика крака. Когато сутринъ слънцето изгрѣваше, перата му лъщѣха като седефъ. По-добре отъ всички той знаеше, колко е хубава широката земя съ опушенитѣ градове и варосанитѣ села, съ зеленитѣ блата и съ безкрайнитѣ слънчеви простори, отъ които главата се замайва. Защото цѣлиятъ свѣтъ бѣше неговъ. Днесъ той се разхождаше като царъ край нѣкоя синеока рѣкичка, утре отъ най-високата камбанария, слушаше като захласнато дете, звънливия ударъ на камбанитѣ.

Единъ горещъ лѣтенъ день, когато стѣпилъ на джба, слушаше какво шепне топлиятъ вѣтръ въ клонитѣ, той изведнажъ видѣ отъ единъ коминъ какъ livна димъ и пламъкъ като отъ устата на змей. Една изплашена щъркелица се спуствна къмъ горящия куминъ. Тамъ бѣше гнѣздото ѝ съ дветѣ малки щърклета. Майката едва успѣ да вземе една отъ рожбитѣ си и пламъцитѣ се втурнаха подиръ нея. Още минутка и другото щъркелче, останало въ гнѣздото, щѣше да загине. Тогава младиятъ щъркъ съ седефенитѣ пера се хвърли срѣдъ пламъцитѣ. Изпръщъ лѣвото му крило, хрускано отъ тѣхнитѣ червени жби. Смъртна болка прониза гърдитѣ му, но той все пакъ стисна за пухкавото краче малката майчина рожбица и полумъртавъ съ нея падна на поляната.

Кжщата изгорѣ. Гасиха я цѣль день хората, наливаха жаднитѣ уста на пламъцитѣ съ вода, но тѣ се не наситиха, докато не изгълтаха цѣлата кжща.

Дветѣ пухкави пеленачета отъ щъркеловото гнѣздо бѣха спасени. Кжпѣше ги майката съ сълзи отъ радостъ. Доиде си и баща имъ отъ полето. Не можеше и той да имъ се нарадва.

И младиятъ щъркъ съ седефенитѣ пера стисна душата си между якия клонъ и си я запази. Не ѝ даде да си отиде. Нали бѣше още младъ, нали още трѣбваше да си поживѣе, да